

CHƯƠNG MUỖI CHÍN

MUỖN LY HÔN PHẢI KẾT HÔN

- Từ khi ta gặp con ở hoàng-cung, ta thắc mắc hoài một câu hỏi: «Vì sao con ở trên đất Pháp, lại sánh vai cùng với ông hoàng Áo đến điện Eli?» Ta tự hỏi mà không giải thích được nên xôn xang mong gặp con để hiểu rõ ngọn ngành.

Lời nói trầm trầm của cha GaThi vừa dứt, MaiAnh ngẩng mặt nhìn Cha với ánh mắt thăm thiết, nhưng vẫn lặng thinh vì không biết phải mở đầu câu chuyện ra sao?

Nàng biết Cha yêu quý nàng, nhưng cũng biết Cha sẽ ghét giận nàng nếu biết sự thật một phần trong cuộc đời ba chìm bảy nổi của mình. Dù sao cũng phải một lần bày tỏ, chớ không thể né tránh nín im, MaiAnh lấy hết can đảm mở lời:

- Thưa Cha! Cha không thể tưởng tượng được cuộc đời con ra sao kể từ lúc Cha lìa SơTông sau khi hoàn thành hôn lễ của con với PhanXi. Quả thật y như một ác mộng mà con đã trải qua...

Cha GaThi cau mày ngắt lời:

- Con nói gì mà lòng vòng, ta không hiểu? Hãy nói rõ ràng hơn.

- Cha thật sự không hay biết điều gì đã xảy ra ở SơTông?

Cha GaThi lắc đầu:

- Mà điều gì chớ? Chồng con đâu?

MaiAnh khẩn khoản nói:

- Xin Cha đừng đặt câu hỏi, hãy để con tự thuật từ đầu. Câu chuyện dài dòng lắm... mà cũng khó nói cho Cha hiểu.

Nghe nàng nói thế, cha GaThi không hỏi không nói gì thêm, đưa mắt nhìn MaiAnh chờ nghe câu chuyện của nàng.

MaiAnh không dám nhìn Cha, cúi mặt nói giọng thật nhỏ:

- Toà dinh thự ĐờSơNa hiện tại là của con. Hoàng-đế NãPháLuân đã trao trả ngôi nhà ấy cho con. Con chính là ca kỹ Mai Têla mà Cha nghe nói tới.

Câu tự thú của nàng không khác gì tiếng sét nổ ngang tai, làm tai cha GaThi lúng búng lá nhĩ, tưởng mình nghe lầm. Cha run giọng hỏi:

- Con vừa nói gì? Con nói sao?

Sắc mặt của Cha đổi màu một cách đột ngột, từ màu đỏ của sự hờn giận, biến thành màu xám ngắt của sự đau khổ tột cùng.

MaiAnh lo sợ không dám hó hé thêm lời nào nữa, vẻ mặt vô cùng thảm não. Nàng càng không dám nhìn Cha, hai tay bầu vịu với nhau, ngồi lặng một chỗ.

Gian phòng của giáo đường giờ này không nghe tiếng gì, ngoài hơi thở của hai người! Các cửa sổ đều đóng kín vì Cha GaThi muốn giữ hành tung bí mật của mình. Bởi hiện tại Cha đối nghịch với NãPháLuân nên không thể không đề phòng vòng lưới của cảnh sát.

Khi này MaiAnh đến tìm Cha GaThi cũng không phải dễ dàng. Nàng phải thay đổi bao nhiêu trạm bí mật mới được đưa tới phòng này để gặp Cha.

Niềm vui hội ngộ cùng nghĩa phụ yêu dấu chưa được tỏ bày, vì Cha nóng lòng muốn giải tỏa những thắc mắc trong lòng về nàng.

Bây giờ câu chuyện vừa mở đầu một đoạn nhỏ thì kể như bế tắc! Vì người nói không can đảm nói tiếp, mà người nghe cũng không thể nghe thêm một tin quá kinh khủng!

Thật vậy! Hồi 18 năm trước, một nhà tu trẻ bôn đào khỏi đất Pháp, trên tay ôm một trẻ sơ sinh mồ côi, vì cha mẹ nó bị quân nổi dậy giết chết cùng với Vua và Hoàng-hậu của Pháp quốc.

Đức bé từ đó được nuôi dưỡng ở Anh quốc, để không chạm mặt với quân thù nghịch của cha mẹ nó. Nào ngờ trời xui đất khiến cuộc đời nó rơi đúng vào tay kẻ đại thù!

Thử hỏi người trong cuộc khi nghe biết được sự việc trở trêu hãi hùng đó làm sao chịu đựng nổi?

Cha GaThi ngồi chết lặng, một lúc ngược mặt lên nhìn nghĩa nữ của mình... Thấy mặt nó bơ phờ sầu thảm, tim Cha se lại!

Tình thương của Cha dành cho nó đâu khác gì tình phụ tử? Nay nó đã rơi vào tay kẻ đại thù, Cha phải tìm cách cứu nó chớ làm sao có thể tức giận mà ghét bỏ được?

Cha thở dài rồi, từ từ bước đến bên nghĩa nữ của mình nâng mặt nó lên, ôn tồn hỏi:

- Rồi sao nữa? Con hãy nói tiếp đi.

MaiAnh vô cùng xúc động vì biết rằng Cha đã hết phiền giận mình. Tình thương của Cha đối với nàng vô bờ, khiến nàng thấy xấu hổ, cổ họng như nghẹn lại. Phải một khắc sau nàng mới bắt đầu kể:

-.....

Câu chuyện gian truân của MaiAnh được kể đến giọt máu của NãPháLuân là dứt, nhưng cũng đủ làm Cha GaThi điên đảo thần hồn!

Làm sao Cha có thể tưởng tượng được những việc xảy ra vô cùng trầm trọng từ khi Cha lìa SơTông? Bây giờ gương mặt của Cha biểu hiện sự đau khổ cùng cực.

MaiAnh rụt rè hỏi nhỏ:

- Cha không giận con lắm hở Cha?

Cha GaThi đáp với giọng buồn thiu hồi hận:

- Lỗi là lỗi ở Cha không tròn bổn phận với con, nên đòi con mới ra nông nổi! Ngày hôn lễ của con sắp rồi

Sơ Tông về Ý vì không chịu đựng nổi Phan Xi. Phải chi hôm đó ta không bỏ đi ngay thì mọi sự đâu tui tệ như vậy! Bây giờ số phận con đã thế rồi, nhất thời ta không biết phải làm sao?

- Xin Cha giúp con không còn dính líu với Phan Xi.

- Làm sao được? Hôn thú đã chuyển qua văn phòng Tòa thánh Vatican rồi.

Mai Anh tái mặt nói:

- Nhưng giữa con và Phan Xi chưa làm chồng vợ... Xin Cha trình bày với Đức Thánh Cha (Đức Giáo Hoàng) dùm con.

- Liệu hẳn có dễ yên cho con sau đó không?

- Một khi hôn thú đã hủy bỏ rồi, hẳn không còn có gì bắt nạt con nữa!

Cha Ga Thi lặng yên suy nghĩ... Mai Anh đứng ngồi không yên, lại lên tiếng:

- Thưa Cha, xin Cha hãy giúp con không còn mang tên RaMe của Phan Xi. Hơn nữa cái thai trong bụng không thể nào mang tên một kẻ sở Khanh lưu manh. Con muốn được tự do mang tên họ của cha mẹ mình Mai Anh Đờ Sơ Na.

Cha Gathi chột nghiêm giọng hỏi gặng:

- Con thật sự muốn thoát khỏi Phan Xi? Hay con cố ý chỉ muốn được tự do để yêu một người đàn ông đã có vợ? Hơn nữa, người con yêu là Nã Phá Luân thì ta cũng không muốn

con lao vào vòng tội lỗi và ta cũng không chấp thuận cho con tiếp tục yêu người đó.

Từ trước MaiAnh vẫn biết Cha GaThi không ưa NãPháLuân, nhưng những lời xác định của Cha vừa nói làm nàng nghe đau. Nàng gượng gạo đáp:

- Điều con muốn là không làm phu nhân RaMe trước pháp lý. Còn việc con yêu hoàng-thượng thì dù mang tên nào cũng có thể làm nhân tình của hoàng-thượng, cần gì phải mang họ ĐờSơNa? Mong Cha suy nghĩ lại.

Cha Gathi cương quyết:

- Còn điều ta muốn, không những cứu con thoát khỏi PhanXi, mà trọn cả cuộc đời của con nữa! Bởi vì con sinh ra không phải để yêu NãPháLuân! Trước Thượng Đế cũng như đạo lý và tất cả thiên hạ... không ai chấp nhận việc con yêu hắn. Và lại con cũng nên biết là hắn sắp đến ngày tàn. Con lao đầu theo hắn một ngày kia con sẽ bị giết chết như cha mẹ con thử trước khi phe chống đối vùng dậy.

MaiAnh ôm mặt làm thính. Cha GaThi tiếp:

- Nếu con hứa với ta, bắt đầu từ nay con dứt tình với NãPháLuân, thì trong vòng hai tuần lễ hôn thú giữa con và PhanXi sẽ được hủy bỏ.

MaiAnh ngược mắt đăm lệ nhìn Cha GaThi, sụt sùi nói:

- Tại sao Cha không muốn con yêu người ấy, trong khi con đang mang trong bụng đứa con người ấy?

- Đứa nhỏ ra đời không được mang tên họ của cha nó, con còn quyền luyến nổi gì?

MaiAnh nài nỉ:

- Việc con còn yêu, hay thôi yêu Hoàng-đế, không là vấn đề trong lúc này. Con chỉ mong Cha thương tình giải thoát con khỏi PhanXi. Bởi vì con hiện mang thai, con không muốn đứa bé ra đời phải mang tên họ một tên lưu manh.

Cha GaThi trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Thôi được! Vì con không muốn đứa nhỏ ra đời mang tên họ một kẻ lưu manh, vậy ta sẽ tìm cho nó một cái họ.

MaiAnh quệt nước mắt, mừng quýnh hỏi:

- Cha đồng ý phá bỏ hôn thú của con rồi chứ?

Cha GaThi khoác tay đáp:

- Bình tĩnh... từ từ... Ta cần biết thêm vài chi tiết. Hãy nói cho ta rõ, con có thai đã mấy tháng rồi?

- Có lẽ khoảng hai tháng.

- Đã có ai biết việc con có thai chưa? NãPháLuân hay biết chưa?

- Thưa, con chưa nói với ai, vì triệu chứng mới xảy ra ban chiều.

- Được rồi! Ta bằng lòng giúp con, với điều kiện con không được nói với ai việc con mang thai, dù là người con yêu quý nhất như cô con AĐờLài, hay thân tình nhất như AnDu cũng không được hé môi.

MaiAnh mở miệng toan hỏi lý do, cha GaThi nghiêm giọng:

- Bởi vì nếu có nhiều người biết sẽ dễ bị lộ ra ngoài. Mà lỡ như PhanXi biết được, hắn có thể phá đám bằng cách tuyên bố đứa nhỏ là con nó thì hôn thú không thể hủy bỏ được. Cho nên việc con có thai phải tuyệt đối giữ bí mật.

MaiAnh gật đầu:

- Con đã hiểu, thưa Cha!

- Được! Sau đó con phải chấp nhận điều kiện của ta.

- Xin Cha cho con rõ.

- Nếu sự bí mật được giữ thì trong vòng hai tuần sau thì hôn thú giữa con và PhanXi sẽ được hủy bỏ. Và... một tháng sau con phải kết hôn với người khác.

MaiAnh chau mày hỏi:

- Cha vừa nói gì? Con nghe không hiểu?

- Ta buộc con phải lấy chồng khác để khi đứa nhỏ ra đời có được một cái họ. Và lại con cũng cần phải lấy chồng gấp vì không thể để bụng to lên khiến mọi người biết được.

- Nhưng lấy ai? Con biết tìm đâu ra một người chịu làm chồng?

- Ta sẽ chọn cho con một người quân tử... Một người chấp nhận hoàn cảnh của con và... đưa con của con khi mang họ tên người đó thì vinh dự hơn cả cha ruột của nó.

Những lời của Cha GaThi vừa nói làm MaiAnh sững sờ kinh hãi!

Làm sao nàng có thể kết hôn với một người không biết không quen? Hơn nữa nàng còn yêu Hoàng-đế NãPháLuân và Hoàng-thượng cũng thú nhận là vẫn còn yêu nàng dù đã cưới vợ.

NãPháLuân hủy hôn với hoàng hậu HoaPhi để cưới công-chúa Áo vì HoaPhi không thể sinh con để nối nghiệp đế. Giờ đây nếu ông biết được nàng mang trong bụng đứa con của ông, biết đâu là một may mắn cho nàng chiếm được ưu thế hơn cả tân hoàng-hậu?

Nghĩ như thế nên MaiAnh rụt rè nói:

- Con nghĩ, con nên thú thật với hoàng-thượng. Không chừng Ngài sẽ tìm một giải pháp thích đáng cho đứa bé giọt máu của Ngài.

Cha GaThi cười nhạt, bảo:

- Giải pháp của hấn là tìm gấp cho con một ông chồng trong hàng tướng tá của hấn. Chắc con nghe nói một nữ bá tước người BaLan (Pologne) vốn là nhân tình của hấn, đã

mang thai với hấn chứ? Khi hấn biết được liền gả chồng gấp cho bà ta lấy một ông Bá-tước già!

MaiAnh đã từng nghe câu chuyện tình của NãPháLuân với nữ Bá-tước người BaLan kia rồi. Nhưng khi yêu con người mù quáng! Nàng nghĩ:

«Có lẽ NãPháLuân không còn yêu người đàn bà kia nên mới không thừa nhận đứa con. Còn nàng... Cho tới giờ phút này NãPháLuân còn tuyên bố «vẫn yêu nàng», thì lối đối xử phải khác chứ?»

Nàng mở miệng toan phân giải điều mình nghĩ, Cha GaThi chùng như đọc được ý trong đầu nàng, nên cười nhẹ nói:

- Con đừng mơ mộng viễn vông nữa! Tuy hấn cần một đứa con để nối nghiệp đế, nhưng đứa nhỏ không do bà Hoàng-hậu sinh ra thì cha của nó không đếm xỉa tới đâu!

Mấy lời của cha GaThi vẫn không khiến MaiAnh bỏ hy vọng. Nàng nghĩ, việc nhất thiết là không còn làm vợ PhanXi trên luật pháp. Sau đó nàng trở lại với cái tên nguyên thủy ĐờSơNa, một dòng dõi quý tộc, thì chuyện tình của con gái quý tộc với hoàng-đế NãPháLuân có thể hợp thức hoá được.

Dù sao câu chuyện người tình Ba Lan với NãpháLuân còn rành rành đó... Nàng có chủ quan thế nào cũng phải suy gẫm chuyện người để rút kinh nghiệm cho đời mình.

Thấy nàng lặng thinh, Cha GaThi nhấn nhủ thêm:

- Con phải sáng suốt nhận định rằng, con không thể tiếp tục yêu người ấy và đứa con cũng không thể nào được cha nó

nhìn nhận để trở thành một hoàng-tử hay công-chúa. Đừng mơ tưởng chuyện không thể xảy ra nữa!

MaiAnh thiếu nảo nói:

- Khôn nổi trong lòng con còn yêu người ấy thì làm sao có thể kết hôn với người đàn ông khác? Hơn nữa việc hôn nhân là việc trọng đại, con không thể nhắm mắt lao đầu làm vợ một người mà con chưa quen biết, không hề yêu.

Cha GaThi cười nhẹ, bảo:

- Ta đâu buộc con phải sống chung và làm vợ người đó? Con kết hôn là để đưa nhỏ ra đời có một cái tên xứng đáng. Chớ một khi hôn thú giữa con với PhanXi hủy bỏ rồi, con trở thành cô gái không chồng, thử hỏi xã hội này người ta có còn tôn trọng con không? Đứa nhỏ ra đời sẽ hổ thẹn biết bao khi không có họ tên của cha! Con là mẹ nó, chắc con đâu muốn con mình tủ nhục vì là đứa con hoang không cha?

Những lời của Cha GaThi bỗng làm MaiAnh nhớ đến lời nói của ĐạT Sơn độ nào trong hoa viên của thân-vương TaLây-Răn...

Chàng khuyên nàng nên theo chàng qua Mỹ lìa xa hang hùm hang sói. Lúc ấy MaiAnh chống đối. ĐạT Sơn nói:

«- Tôi không buộc nàng thuộc về tôi. Nàng có tự do của cuộc đời riêng tư của nàng. Tôi chỉ mong nàng chịu theo tôi lên tàu xa lánh chốn này, để cuộc đời nàng không phải điêu linh khổ sở.»

Lời nói của ĐạtSơn bỗng làm sống dậy tình cảm trong tim MaiAnh. Nàng chưa yêu chàng, nhưng nàng biết rõ chàng rất yêu mình. Vậy tại sao cha đưa nhỏ không là ĐạtSơn?

Phải lắm! Ngoài NãPháLuân ra, chỉ có ĐạtSơn mới xứng đáng làm cha đưa con trong bụng nàng. Chỉ có ĐạtSơn mới có thể giúp nàng phơi pha đau khổ, quên đi mối tình si điên dại với NãPháLuân!

Đã tìm được lối thoát, nàng nhìn cha GaThi vui vẻ nói:

- Con bằng lòng lấy chồng sau khi hôn thú hủy bỏ.

Cha GaThi cười hớn hờ:

- Ta biết lắm mà!

MaiAnh lại nói:

- Nhưng con cũng xác nhận với Cha, tuy con bằng lòng kết hôn ngay khi hôn thú hủy bỏ, song người chồng mới sẽ do con lựa chọn.

Cha GaThi cười dòn, gật đầu:

- Được! Nếu con tìm được một người chồng chấp nhận cưới con và chấp nhận đưa bé trong bụng, tức là chấp nhận thiệt thòi đó... thì nó cũng xứng đáng là rể quý của ta!

Thấy MaiAnh hí hửng lên mặt, Cha cười cười nói tiếp:

- Có điều ta giao trước, nếu đến hạn kỳ mà con chưa tìm ra người chịu làm chồng, thì con phải kết hôn với người mà ta

lựa chọn. Con cũng đừng quên hạn kỳ từ đây đến ngày cử hành hôn lễ còn đúng một tháng.

MaiAnh bỗng dâm lo vì không biết có kịp thời gian để báo tin cho ĐạtSơn không?

Nàng cuống cuống hỏi Cha GaThi:

- Tại sao phải một tháng gấp rút như vậy? Trễ vài tháng không được sao?

Cha GaThi nghiêm giọng:

- Sơ dĩ ta quyết định gấp rút vì cái bào thai trong bụng con, chớ nào phải ta cố ý làm khó con? Bây giờ con đồng ý chứ?

- Vâng, thưa Cha.

- Được! Nếu con đồng ý, hãy viết giấy thoả thuận có ký tên hẳn hoi.

MaiAnh trở mắt kính hãi nhìn cha GaThi...

Nàng không tưởng tượng nổi Cha lại đối xử với mình như kẻ lạ người dung như vậy? Phải chăng Cha không còn tín nhiệm nàng nữa?

Nàng vừa thẹn, vừa khó chịu, hỏi:

- Bộ Cha không tin lời hứa của con? Sao Cha bắt con ký giấy giao ước? Mà giao ước thế nào chứ?

Cha GaThi không trả lời ngay câu hỏi của MaiAnh. Cha âu yếm vuốt nhẹ mái tóc lòa xoà trên vai nàng, một lúc mới ôn tồn nói:

- Lúc nào con cũng là con yêu quý của ta. Và lúc nào ta cũng tin tưởng con. Tuy nhiên, con cũng nên hiểu việc này vô cùng trọng đại, không những cho đời con, mà còn người kia... nữa! Cho nên ta muốn lời hứa của con có bảo đảm để ta vững tin cùng người đó bàn chuyện hôn nhân.

MaiAnh vẫn chưa chịu viết lời cam kết, hỏi thêm:

- Sao Cha không nghĩ là con sẽ tìm được người chịu cưới con? Sao Cha còn tính chuyện gả con cho người bí mật nào đó?

Cha GaThi se sẽ lắc đầu, dịu dàng nói:

- Đương nhiên là ta cũng mong con tìm được người chịu làm chồng. Ngoại trừ con tìm không được thì con phải chịu lấy người của ta chọn. Vậy con chỉ cần viết mấy lời chấp thuận điều kiện ta vừa nói và ký tên hẳn hoi. Đến thời hạn một tháng sau, ta sẽ cho người đến đây rước con qua Ý. Nếu con đi với một người đàn ông, ta sẽ đứng chủ hôn cho con với người đó. Bằng con chỉ đến gặp ta một mình, ta sẽ làm hôn lễ cho con với người mà ta lựa chọn.

MaiAnh biết mình không thể đòi hỏi gì khác hơn, đành phải lấy giấy bút viết những lời cam kết theo điều kiện của cha GaThi.

Viết xong nàng thở dài ngao ngán, không biết số phận mình ra sao?

Giờ đây nàng chỉ mong sớm tìm gặp ĐạtSon để cầu xin chàng chịu nhận làm chồng, để nàng có thể thoả mãn điều kiện với cha GaThi thì Cha mới chịu hủy bỏ hôn thú giữa nàng với PhanXi!

Nàng nghĩ:

«Đứa con trong bụng nàng khi ra đời mang họ BoFo cũng không đến nỗi tủi hổ. Hơn nữa nếu chàng là chồng nàng thì kể như chàng cứu nàng thoát cảnh làm vợ với một người xa lạ !».

«Nàng tin tưởng ĐạtSon còn yêu mình. Mà cho dù chàng không còn yêu nàng nữa, chắc chắn chàng sẵn lòng giúp nàng, chịu nhận làm chồng».

Tưởng đến ngày cùng chàng lên đênh trên sóng nước đại dương... Lòng nàng dâng lên một cảm xúc mới lạ.

Phải chăng duyên nợ của nàng và người hùng biển cả gian nan trẽ tràng, nên mới khiến nàng cự tuyệt buổi đầu gặp gỡ ở SơTông? Nếu biết trước cả hai sẽ nên duyên chồng vợ, nàng đâu đối xử phàng với chàng làm chi?

Cứ mỗi lần nhớ đến ĐạtSon là mỗi lần nàng ân hận nuối tiếc!

Cha GaThi thấy nàng đã viết giấy giao ước xong, nhưng cứ mãi ngần ngại hôn xác, nên Cha bước tới đón lấy tờ giấy trên tay nàng và nói an ủi:

- Không có gì con phải lo đâu! Giả tử con không tìm ra người chịu cưới con, thì con lấy người của ta chọn. Ta chắc chắn con sẽ vừa ý, mà có khi còn cảm ơn ta nữa!

MaiAnh cúi mặt lặng thinh.

Cha GaThi lấy ra một tờ giấy viết vội vài chữ, trao cho nàng và nói:

- Con mang giấy này đến gặp Giám Đốc ngân hàng thương mại LãPhi để lấy số bạc 50 ngàn tiền vàng chuộc cô AĐờLài của con. Ta phải rời Ba Lê ngay đêm nay nên không có giờ đối địch với PhanXi. Thôi con cứ lấy tiền đem nộp cho hắn để cứu cô con.

MaiAnh bàng hoàng cầm tờ giấy của cha GaThi viết chỉ đôi hàng chữ, mà có giá trị to lớn bằng mấy chục ngàn tiền vàng, lòng cảm kích xúc động ngỡ như chiêm bao!

Nàng ngồi lặng một lúc mới nghẹn ngào nói:

- Cảm ơn Cha! Trong đời con, Cha luôn luôn là vị cứu tinh. Con... con...

Nàng nói đến đó quá xúc động nên khóc oà lên. Cha GaThi nâng mặt nàng lên, đặt lên trán nàng một nụ hôn hết sức từ ái, rồi nói:

- Thôi con về đi! Trời đã khuya lắm rồi. Ta cũng phải tức khắc rời chỗ này, kéo bị động.

MaiAnh đứng lên, song còn bịn rịn chưa muốn bước đi.

Một vị linh mục từ bên ngoài bước vào. Cha GaThi bảo nhỏ MaiAnh:

- Con nên theo Cha GiôSép đi theo ngõ bí mật ra ngoài.

MaiAnh vâng lời theo chân vị linh mục có tên GiôSép bước đi vài bước... Nàng ngoảnh mắt lệ nhìn cha GaThi lần chót với nụ cười gượng gạo già từ.

Cha GaThi nói với theo:

- Bao giờ con chuộc cô con trở về, nhớ nói ta gửi lời hỏi thăm.

* * *